Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Fővárosi Könyvtár

613.41

Szerző Köhalmy József

Cím Strandfürdőt Budapestnek.

Idő "1913"

Forrás: Budapest

Személy

Pap. (Hely) 1913 VII/27. (Idő) (Köt. v. füz.)

Strandfürdőt Budapestnek!

— Nyári élet a Dunaparton. —

A sokszor megigért, gyönyörüen megtervezett budapesti strandfürdő egyre késik. Annyira késik, hogy egyelőre szó sincs róla. Pedig egyszer már eljutott a pompás idea — az első tervrajzokig. Több terv is volt: az egyik szerint a Lágymányos felé tisztitották volna ki a partot, felásták volna a homokot és benépesitették volna apró fürdőkabinokkal, épitettek volna kávéházat, vendéglőt — a többit már elvégezte volna a viz, a nap meg a pesti ember találékonysága. Sokkal életrevalóbb volt az a terv, amely megfelelő villamosösszeköttetéssel az óbudai dunapartra helyezte volna a strandfürdőt. De hát a nagy városrendezési tervek mellett ugy látszik hosszu időre vizbe esett a strandfürdő megépitése. Pedig, hogy micsoda gyönyörüség volna az igazi kánikulában szaladgáló, itthonrekedt pesti embernek a strandfürdő pompás homokja, a vidám lubickolás, ebédelés, uzsonnázás, egy szál uszónadrágban, azt azok tudják igazán, akik belekóstoltak a bécsi »Gänsehäuffel« szórakozásaiba.

Hanem az élelmes pesti nép nem is vár addig, amig a városatyák megszavazzák az ő olcsó nyaralójukat. Tessék egyszer kimenni a Dunapartra, de Ujpesten tul egy pár kilométerrel, micsoda nyüzsgő vizi élet van ott vasárnaponként. A szentendrei sziget felső csucsán alacsony vizállás idején finom szemcséjü, elég tiszta homok invitálja a fürdőzőket. Nyolcvan-száz méternyire be lehet menni a Dunába, anélkül, hogy ellepné a viz az embert. ötven-hatvan méternyire alig, hogy kötésig ér. Ez a magyar Lidó. Igy hivják az evezősök, meg a notórius vizi kirándulók. Vasárnaponként egész kis csónak-park áll a parton, egyremásra érkeznek a fürdővendégek s igaz, hogy itt minden mindenkié, de azért az egyes társaságok megszokott tanyáit kölcsönösen tiszteletben tartják. Reggel még nagyon csöndes a sziget, de ahogy kimelegszik az idő, egyre mozgalmasabb az élet. Délben már kemény munka folyik a napon, kezdődik a fekvőhelyek készitése, az olajjal, vazelinnal való kenekedés, szóval a komoly sütkérezés előmunkálatai. Mert az igazi sütkérezéshez sok minden kell: szélmentes, puha fekvőhely, a nap irányának gondos megválasztása, esetleg holmi mesterséges szerek, amiktől az ember estére rákszerüen kipirulva kerül vissza az ámuló kávéházi törzsasztalhoz, no és végül némi napsütés. Különösen viz mellett hatásos a sütkérezés, igy tartják a gyakorlott rézbőrüek — ahol időközönként meg is fürödhet az ember és igy nem unja el magát . . . De más szórakozás is akad a pesti Lidón. Egy társaság — csupa footballista — még a legnagyobb hőségben se tud lemondani a játék örömeiről s itt rugják a labdát a homokban — mezitláb. Ha azután a vizbe pottyan a labda, a változatosság kedvéért egy kis vizipolót is rendeznek. Egy másik vizi család teljes felszereléssel vonul ki a Dunára: hoznak lábast, bográcsot, mindenféle füszert és megfelelő számu koppasztott csirkéket. Aztán nekiállnak és mint a kulturától elfordult nomád emberekhez illik, itt készitik el az egész menüt a napon . . .

A népiesebb fürdőzés másik gócpontja a Horányi-csárda környéke. A csárda mellett szigoru felirás hirdeti, hogy »Hiányos öltözetben az épület környékén tartózkodni tilos.« Mi sem természetesebb azonban, minthogy alig látni kabátos embert, kivéve az elegáns regattistákat akik a karcsu hajókból kiszállva, nyomban felhuzzák a fehér nadrágot és az aranygombos kék kabátot s feudális gőggel mustrálják a »vadakat.« (Tudniillik »vadaknak« nevezik azokat, akik nem klubszinekben eveznek) A Horányi-csárda egyébiránt egy evezős-állomás. A Vácig tervezett old-boyturák rendesen itt végződnek. A kormányos bejelenti, hogy látni már Vácot — erre aztán nyugodt lélekkel megfordul a négyes vagy nyolcas és a csárdában megkezdődik az ebédnek is beillő tizórai. A csárda mögött kedélyesen folyik a nyaralás. Családok, gyerekestől hemperegnek a jó, forró, homokban, az elszántabbak megkóstolják a vizet is: elég meleg-e már s a kis pesti masamódok kacér uszóruhában hóditanak a »strandon.« Egy kicsit vegyes a társaság, de alapjában véve őszinte örömet kelt az emberben az egészséges, üditő szórakozás után való vágyakozások. Mennyivel különb az ilyen vasárnap délután, mintha korcsmák, vagy kávéházak füstös levegőjében vagy akár a poros oleanderekből összetákolt kerthelyiségben töltötték volna el. És hány szegény pesti gyerek jut igy egy kis szabad levegőhöz, vizhez, napsugárhoz. Igaz: a társasági embernek nem igen jutna itt hely. De nem is ez a lényeges, a nagy tömeg egészségéről van itt szó, a kisemberekről, akiknek nem telik nyaralásra. Micsoda nagyszerü nyaralás esnék pedig a Duna partján, ha a főváros végre komolyan hozzá látna és megépitené a strandfürdőt!

Kőhalmy József dr.

Székesfővárosi házinyomda 1913